

Voor de mensen die mij nog niet kennen, ik ben Pierre Linssen, een van de twee oudere broers die Marcel heeft. Maar wat heet "ouder". Tijdens onze kleuterjaren dachten Marcel en ik dat wij tweelingen waren, omdat we bijna 2 maanden per jaar even oud zijn. Ik ben op 24 november 1961 geboren en Marcels geboortedatum is 10 maanden later, namelijk 1 oktober 1962. Tijdens onze jeugd jaren waren we onafscheidelijk. Daarna is er jarenlang geen contact tussen ons geweest. Na het overlijden van Marcel's vrouw Thea in december 2016, hebben we ons contact opgepakt en sindsdien is het eigenlijk weer als vanouds.

=====
=====

Lieve Marcel,

Maandagavond 3 januari, kreeg ik een telefoontje van je. Je had hoge koorts en vertelde me dat je waarschijnlijk op Oudejaarsdag corona had opgelopen terwijl je in het ziekenhuis aan een immunotherapie-infuus lag of was je toch misschien een paar dagen eerder al besmet geraakt, toen je voor vriend Alex kroketbestellingen in de regio Stolberg in Duitsland ging bezorgen.

Ik gaf je meteen aan: Marcel, dokter bellen en antibiotica regelen, dit is echt geen kattenpies jongen. Je reageerde laconiek, het komt wel goed, hoorde ik je zeggen.

In die dagen hebben zorgzame buurtbewoners diverse keren eten voor jou bij de voordeur neergezet.

In de loop van de daaropvolgende week, nam je de telefoon echter niet meer op en je deed ook de deur voor niemand meer open. Wat zou er aan de hand zijn? Ongerust als we allemaal waren, is jouw nichtje Janine, samen met haar man Vincent, donderdagavond 13 januari naar Elsloo gereden om polshoogte te nemen.

Terwijl Janine en Vincent keken door de jaloezie van het kamerraam, zagen ze jou uitgeteld en uitgeput op de bank liggen. Je reageerde nauwelijks meer op hun kloppen en bellen. Gelukkig bleek de keukendeur niet op slot te zijn en via die route konden de inmiddels gewaarschuwde ambulance-broeders bij jou komen, eerste hulp verlenen en je meenemen naar het ziekenhuis in Geleen.

Ik ben vrijdagavond vanuit Frankfurt, waar ik momenteel een interim-klus doe, naar Zuid-Limburg gereden en ben 's avonds na 21 uur een uurtje bij je geweest. Je lag aan een speciaal zuurstofapparaat, en dat was niet voor niets. Zonder die levensreddende extra zuurstof had je het op dat moment hooguit een paar uur kunnen volhouden.

Gelukkig was je situatie inmiddels alweer een beetje gestabiliseerd. Maar je was erg onrustig. De artsen wisten mij te vertellen dat je nog zeker een aantal dagen op de Medium-Care zou moeten blijven. En op mijn vraag of jij niet op de Intensive Care thuishoorde, gaven zij aan dat jij al een jaar geleden, tijdens een behandeltraject vanwege non-hodgin kanker, expliciet in de medische dossiers had laten vastleggen, dat jij **niet** naar de Intensive Care wilde en dat je ook **niet** gereanimeerd wilde worden. Medium-Care was dus het maximale wat je zelf gewild hebt en wat men jou in het ziekenhuis van Geleen heeft kunnen bieden.

Ik ben dat weekend nog even op en neer gereden naar Rellingen bij Hamburg om wat spullen op te halen en in de nacht van zondag 16 januari op maandag 17 januari, heb ik jouw logeerkamer aan de Vunderkestraat in Elsloo omgetoverd tot een tijdelijke werkplek. Lange leve breedband internet en het thuiswerken, zullen we dan maar zeggen.

Datzelfde weekend is jouw nichtje Janine diverse keren aan jouw bed geweest om jou gezelschap te houden en om er gewoon voor je te zijn.

Ook vorige week dinsdagmiddag zijn jouw nichtje Janine, tante Trees en ik weer bij je geweest. De situatie leek verder gestabiliseerd. Je was rustig en had in de gaten dat wij er waren. Er kon zelfs een dikke knipoog naar mij vanaf.

De artsen zagen enkele lichtpuntjes en we besloten gezamenlijk dat de huidige behandeling – die immers leek aan te slaan – nog een paar dagen doorgezet zou worden, in de hoop dat jouw longen, tegen het einde van de week, in staat zouden zijn om het, zonder de hulp van die extra zuurstof, weer zelfstandig te kunnen volhouden.

Jouw goede vrienden Gerda en Emile zijn dinsdagavond ook nog bij jou geweest en ik had je vriend Alex al gevraagd om jou woensdagavond ook maar eens met een bezoekje te vereren.

De volgende ochtend, woensdag 19 januari belde ik rond 10 uur naar de Medium Care en kreeg te horen dat je een rustige nacht achter de rug had en dat alles best wel stabiel was. Rond kwart voor 12 kreeg ik echter een alarmerend telefoontje van diezelfde Medium-Care: Mijnheer Linssen, u moet **nu** naar het ziekenhuis komen, uw broer gaat opeens wel heel hard achteruit, zijn lichaam begint het op te geven.

Rond kwart over 12 was ik bij je en het was meteen duidelijk dat je met je laatste gevecht op deze aarde bezig was. Jouw lichaam was de afgelopen 2 jaar behoorlijk gesloopt, door de kanker, door het roken, door de drank en last but not least: door het corona-virus dat voor jou de spreekwoordelijke druppel is geweest die de emmer heeft doen overlopen ...

De verpleegkundigen bleven gelukkig in de buurt, ik heb je hand en je voorhoofd vastgehouden, en je langzaam wat verteld

dat het goed was, dat het mooi was geweest en dat je vrouw Thea en onze ouders (Graad en Fien) je zo meteen met open armen zouden ontvangen.

Je werd er rustig van, je ontspande, het hijgen verdween, je ging normaal en langzamer ademen. Je was je volop aan het voorbereiden op je laatste reis

Ook al is het inmiddels heel lang geleden, een van de mooie dingen van onze vader was, hoe boos hij soms ook op ons kon zijn, en ondanks het soms maanden durende zwijgen tussen pa en ma: 's avond gaf hij elk van zijn 5 kinderen, kort voordat ie zelf ging slapen, nog een kruisteken op het voorhoofd. Dat was zijn manier om te laten merken dat ie veel van ons hield en dat het goed was

Dat ritueel heb ik door de jaren heen, zij het iets uitgebreider, overgenomen. Sander en Erna, mijn oudste kinderen, inmiddels 33 en 32 jaar, kregen dat vroeger ook van mij en soms, als we afscheid nemen van elkaar voor de nacht, doe ik het nog steeds.

Anno heden maakt ook Lucas, onze jongste zoon van 9, elke avond hetzelfde dierbare ritueel mee.

En datzelfde vertrouwde ritueel is wat ik Marcel op zijn laatste reis ook heb meegegeven.

Met de woorden: lieve Marcel,

- Welterusten,
- Slaap lekker,
- Droom zacht,
- Een kruisje van onze lieve heer,
- En een hele dikke kus

kreeg Marcel op zijn voorhoofd een kruisteken en een dikke kus van mij. Er volgde nog een hele diepe en lange zucht en Marcel was vertrokken

Marcel,

Je was, bent en blijft een prachtig mens
voor altijd gekoesterd in onze herinnering.